

U denkt allicht dat ik u zopas uit aardigheid uit de ellenlange wachtrij voor het openbaar strandcloset heb geplukt en u mijn sanitair heb aangeboden. Op de derde verdieping van deze flat met zeezicht. Het had natuurlijk gekund. Ik heb decennia lang geprobeerd om mijn medemens te plezieren. Als men eelt zou krijgen van anderen te behagen, was mijn huid nu volledig ruw en gelig.

Als kind draaide ik vaak de badkraan open voor mijn moeder. Zij hield ervan om in een bodempje heet water op haar buik te liggen. Zo behaaglijk vond zij het, dat het haar het kortstondige gevoel gaf alles opnieuw aan te kunnen. Een razendsnelle relativeringsmachine was die kuip in wezen voor haar.

Voor mijn oudere zus maakte ik geregeld de haarborstel schoon, ik het kon het niet laten. Ik zie mij nog steeds met haar donkere haarresten aan de wasbak staan. En later heb ik hele stapels stripverhalen van hier naar het strand gezeuld voor mijn zoon Patrick, die hij, na er amper door te hebben gebladerd, in een kuil liet vallen of zelfs ingroef.

U rilt. Misschien omdat mijn staren u bevreemdt, mijn talmen hier in de gang van het appartement, terwijl u natuurlijk alleen maar aan uw strakgespannen blaas kan denken en aan mijn sanitair, het enige waarvoor u bent meegekomen.

Of siddert u door het enorme temperatuurverschil? Dat kan uiteraard ook. De airco draait hier immers op volle kracht, terwijl het ginds beneden ligstoelenweer is, bikinitijd.

Henri, mijn man, kan niet tegen de warmte. Hij heeft het nooit goed verdragen en sinds hij het bed moet houden van de dokter, schuwt hij de hitte zelfs nog meer.

Hij ligt ginder in de achterplaats, achter die linkse matglazen deur die op een kier staat. Nu eens zet ik ze op een kier, dan weer mijn echtgenoot en soms weet ik niet meer wie van ons beiden het heeft gedaan. Soms is het alsof er daar niemand ligt en zijn gezucht en geronk slechts geluiden van de terrasjes ginds beneden zijn.

U glimlacht terwijl ik uitleg waar de lichtschakelaar staat in het kleinste vertrek en ik zie aan uw blik dat u de schoonheid van de tegels en de glimmende doorspoelknop onmiddellijk apprecieert. Misschien vergelijkt u het in gedachten wel met de vnzige publieke voorziening daar beneden, die u mogelijk reeds eerder op de dag hebt bezocht, maar waar u nu door mijn tussenkomst aan bent ontsnapt, net als aan de waslijst van mogelijke besmettingen die men er kan oplopen, alhoewel, toegegeven, dat is misschien een overdrijving. Maar haar goorheid is in elk geval legendarisch op deze kuststrook, minstens zo bekend als de gerestaureerde vuurtoren, de replica's van oude vissersschuiten en alle resterende belle-epoque-hotels samen.

Toch staan er op warme vakantiedagen aldoor mensen aan te schuiven bij dat gelige wc-gebouwtje. Volk dat misschien net als u zo lang in de brandende zon heeft gelegen dat de mogelijkheid om een van de dijketablisementen met fris sanitair te bezoeken, niet langer bij hen opkomt. Of lui die te gierig zijn om in een van die zaken eerst iets te consumeren. Mensen zo kreterig dat zij er zelfs plezier aan beleven om het muntstuk, dat zij reeds klaarhielden voor de pleepoetster, niet te hoeven besteden als ik hen onverwacht aanspreek in de wachtrij en hen naar bovenvraag. Je zou denken dat ze niet bestaan, maar geloof me, ze zijn er.

Wees gerust, u reken ik niet bij hen. Eerder dan van de vrekkege soort, lijkt u mij het type dat nu eenmaal niet kan weerstaan aan een meelijwekkende oude verschijning zoals ik.

Ik wijs met gespeelde gêne naar de schakelaar en spreek een beetje aarzelend nu, zelfs wat

stotterend. Om de indruk te wekken dat ik niet op mijn gemak ben, het niet gewend ben om een vreemde mee naar hier te tronen. Ik heb liever dat u zich uitverkoren waant, denkt dat u de eerste en enige bent die ik heb aangesproken op het strand. Al is er niets van aan. De eerste buitenstaander die hier zuchtend van opluchting zijn gulp opentrok, was redder Joachim, een welgebouwde kerel, die hier zo'n maand heeft ingestaan voor de veiligheid van de toeristen.

Eind juli was het redderstoilet defect en Joachim Verhee kon zich van lichamelijke malaise al een hele poos niet concentreren op het zwemplebs voor hem, zoveel was duidelijk. Een zootje ongeregeld was het daar in het zeewater, dat zwart zag van de kinderen en de corpulente dames in bloemig badpak. Terwijl Joachims branding anders altijd overzichtelijk was, goed georchestreerd, dat moet gezegd.

Hij stond pas in de wachtrij voor die onhygiënische openbare bedoening, toen ik hem – precies zoals daarnet bij u – mijn verlossende voorstel deed. Hij stemde vrijwel onmiddellijk in om met me mee te komen. Hij keek mij doodnormaal aan, als kon hij elk moment een diagram tevoorschijn halen vanonder zijn rode jack, waarop te lezen stond hoe gewoon mijn voorstel wel was in verhouding met al die veel gekkere die hij reeds had gekregen.

Joachim staarde mij onafgebroken aan in de lift naar de derde verdieping en als er geen spiegel had gehangen, was ik vergeten dat ik een rimpelig gedrocht van net zeventig was, gewikkeld in een beige handdoek. Een slappe vleeshomp die zopas een zeeduik had genomen. Zijn lichtgrijze ogen deden me denken aan een man, waar mijn zus ooit iets mee heeft gehad, en van wie zij zei dat hij na de daad altijd minutenlang van top tot teen beefde, maar dat heeft nu echt geen belang.

Eenmaal redder Joachim weer helemaal ontladen en met handen ruikend naar fresiazeep, in de woonkamer stond, tilde hij mijn verrekijker op en speurde hij een paar tellen de waterlijn af, waar slome Edwin het even van hem had overgenomen, zo vertelde hij me. Die sproetige slungel die ook vandaag nog daar bij de vloedlijn staat en die er niets van bakt als redder. Hij laat snorkelaars toe tussen de spartelende kleuters en gekscherende pubers tussen de bejaarde pootjebaders. Maar hij, die Edwin, is nog steeds aan het werk, terwijl de vele malen efficiëntere Joachim inmiddels is afgedankt. Men is hem van de ene op de andere dag uit zijn functie komen ontheffen. Een schande is het.

Joachim bolde het niet onmiddellijk af als na het bezoek van een ordinair café-urinoir, maar bleef nog een poos bij me na het gebruik van mijn marmeren vertrek. Misschien voelde hij zich ertoe verplicht omdat hij aanvoelde dat ik hem naar boven had gevraagd uit niets dan eenzaamheid. Ik weet niet of u het kent, het plotse, buitensporige verlangen om te weten te komen hoe een vreemde die je gadeslaat achter je raam, heet. De absurde idee dat zijn of haar naam alleen al uren je gedachten zou kunnen vullen, als een merknaam in een reclamespot die alleen voor jou, in je hersenen wordt afgespeeld.

Het gevoel dat het zou volstaan die iemand even op de koffie te vragen om daarna een hele week opnieuw te durven nadenken over jezelf. De belachelijke veronderstelling dat je je verleden volkomen nuchter zal kunnen overdenken, zonder enige wroeging of grief, zolang je je ook maar één enkel detail van die persoon die in je woonkamer heeft gezeten voor de geest kunt halen – een kalkvlek op een nagel, een uitgedroogd groefje in de onderlip, een ietwat naar binnen gebogen knie.

Eerlijk? Ik geloof niet dat u dat gevoel met me deelt. Ik heb u een hele tijd geobserveerd met mijn Minox Monocular voor ik daarnet op u toekwam en u, eenzame strandzitter, lijkt mij eerder van het type voor wie alleenzijn een soort van accessoire is, niet veelzeggender dan de groene teenslippers die u vanochtend uit uw kast hebt gekozen voor deze tropische dag. Een eenzaamheid straalt u uit, die van u afglijdt, zoals uw zonnebril van uw neus daarstraks, en die reeds morgen, als u blauw schoeisel draagt en toevallig kennissen tegenkomt, kan zijn vervangen door een luidruchtige, bijna agressieve populariteit.

Ook Joachim Verhee is niet meteen van het type dat koortsachtig verlangt naar het contact met anderen. Met zijn struise, bruingebrande lijf, halflange golvende haren en doordringende blik moet hij er eerder voor ijveren om zich zo nu en dan eens alleen in een kamer te bevinden, vermoed ik. Des te aardiger vond ik het daarom van hem, dat hij geduldig het glas cola aannam dat ik hem aanreikte toen hij mijn verrekijker had neergezet. Terwijl hij het naar zijn lippen bracht, zag ik hem naar het zwarte meisje op het strand staren. Naar de jongedame met de muntgroene hoofddoek, die zoals wel vaker voor de cabine van zijn ouders zat. Zij kwam in tegenstelling tot haar tweejarige broertje nooit rond hem hangen tijdens zijn shift.

‘Ze is hier in de herfst aangekomen per vrachtwagen. Ze woont nu met haar ouders en Milandu op een en dezelfde kamer in het open asielcentrum verderop,’ zei hij. ‘Eerst wilden ze oversteken naar Groot-Britannië, maar nu vragen ze papieren aan om het hier te proberen.’

Terwijl ik even het salon verliet om mijn kamerjas te gaan aantrekken over mijn nog natte badpak, dacht ik aan het ogenblik dat zij elkaar hadden leren kennen, hij en het Afrikaanse meisje. In april toen de strandcabines weer volop werden opgebouwd, was zij over een zilverkleurige petanquebal gestruikeld, plat op haar schouder. Joachim, die toen nog geen redder was, was op haar toegesneld om haar overeind te trekken, en zij maar naar hem lachen met haar wang en sjaal vol klam zand.

De volgende dag was hij ’s ochtends na het joggen even op de handdoek van het meisje gaan zitten, waarop twee surfers stonden afgebeeld voor een orangerode horizon. Ze zat er met opgetrokken knieën op te lezen, ingeduffeld in een dikke jas tegen het teleurstellend frisse lenteweer.

De dag daarop had hij zijn sandwich opgegeten vlakbij de ligstoel die zij van zijn gastvrije familie mocht gebruiken en nog een paar dagen later, toen haar ouders eens niet waren meegekomen, hadden ze naast elkaar door de aanrollende golven gelopen.

Ik zag het allemaal opnieuw voor mij, terwijl Joachim in mijn woonkamer stond, en bijna had ik hem verteld dat ik kroongetuige was geweest van zijn ontmoeting met het Ghanese meisje en dat ik blij voor hem was dat zij elkaar nog op spontane manier hadden leren kennen, zij niet bij die steeds groter wordende groep van geliefden hoorden, die elkaar op een of andere website hadden getroffen. Zoals mijn zoon Patrick, die zijn Eline heeft gevonden op een datingsite met een flitsende aanmeldpagina. Er staan twee wollige katten op die komisch gaan buikdansen zodra je de profielen van de leden bekijkt.

Elines profiel is allang van de site verdwenen. Zij heeft het begrijpelijkerwijs verwijderd. Patrick heeft hun relatie niet al te fraai beëindigd.

Ik heb ze vaak genoeg gelezen om me nog te herinneren wat erin stond, in haar persoonlijke beschrijving: dat zij van paramotoren houdt. Hetzelfde als paragliden maar dan met een lawaaierig motortje op de rug.

Op Patricks profiel, dat nog wel altijd te vinden is, staat onder interessegebieden: kitesurfen, cartoons en zo, Nasa en citytrips. Onder minpunten: binnenvreter, slechte slaper. Stuk voor stuk waarheden zijn het. Een goudeerlijke knul, altijd geweest.

Terwijl de cola het glazuur van redder Joachims witte tanden binnendrong, dacht ik dat als hij en het Ghanese meisje werkelijk een stel zouden worden en zouden samenblijven, zij binnen vijftig jaar mogelijk de enigen in hun omgeving zouden zijn die nog waren samengekomen door de wetten van het toeval, in plaats van door de zoekmachine van een computer.

Ik zag hem en het meisje al stokoud van conferentiezaal naar parochiezaal trekken, om te praten over de betovering van een natuurlijk, onverwacht treffen, voor een publiek vol digitaal tot stand gekomen stellen dat aan hun lippen hing

Zij zouden er heerlijk over kunnen vertellen, dacht ik. Misschien diepte het meisje dat tegen dan een verschroefd hoopje vol ouderdomsvlekken was geworden, de bewuste petanquebal waarover zij was gestruikeld wel op uit haar tas, waarna zij hem liet rondgaan in de zaal.

Het zou er in elk geval veel boeiender aan¹ toe gaan dan wanneer mijn wederhelft en ik voor zo'n publiek zouden komen te zitten. Henri zou maar twee zinnen in de micro stamelen over onze ontmoeting: 'Het was in de haven, daar hebben wij elkaar voor het eerst gezien. Op een steenworp van ons vroegere familiebedrijf, *Atlantis Eeckaert*.' En ik zou misschien alleen knikken, mogelijk zou er niets in me opkomen om eraan toe te voegen terwijl hij daar naast me zou zitten.

Er zijn mensen die het verhaal van hun ontmoeting keer op keer uitvoeriger vertellen in gezelschap, die het zo gezellig kunnen openrekken als was het een warme lap deeg die zij doorgaven aan hun toehoorders. Maar Henri en ik, wij hebben er te weinig over verteld om het nu nog in het lang en het breed te kunnen brengen, samen. Wij hebben er te weinig gemeenschappelijke woorden op geplakt, onze ontmoeting zit in zijn herinnering met zijn indrukken over die dag, zonder zich te vermengen met de mijne, zoals ons gebit ook vasthangt met elk een ander, hoewel even versleten haakjessysteem.

Niets van dat alles zei ik tegen redder Joachim toen hij hier in de woonkamer stond eind juli. Ik zweeg, net zoals ook nu tegen u. Door vaak alleen te zijn is de stilte bezitterig geworden tegenover mij. Een wand vol isolatiepluche lijkt zij wel, die te pas en te onpas oprijst tussen mij en mijn plotse visite.

Ten slotte ging Joachim met zijn rug naar het raam toegekeerd op de lederen poef zitten. Hij vertelde mij uitgebreid over de aanpassingsmoeilijkheden die zijn ouders en hij kenden sinds hun verhuizing van de grootstad naar dit vakantiegehucht.

'Simpel is het niet. Zeker sinds mijn vader zijn schilderkunsten heeft getoond aan iedereen en alles,' zei hij – ik wist perfect wat hij bedoelde – waarna de zware stem van de hoofdredder plots door zijn walkietalkie sputterde. De man bleek Joachims afwezigheid te hebben opgemerkt beneden en gaf hem een standje, waarna mijn gast bruusk zijn glas neerzette, iets mompelde wat op 'bedankt' leek, zich naar de gang repte en de deur achter zich in het slot liet vallen.

'Wie was dat?' vroeg Henri, die met versnelde ademhaling de kamer kwam uitgestrompeld.

'O, gewoon iemand van het strand,' zei ik slechts, waarna ik voor het woonkamerraam ging staan, mijn Minox richtend op Joachims zwarte oogappel, die naar de zee was gelopen om de emmer te gaan vullen waarin haar vader geregeld zijn voeten baadt. Ze bleef een poos gehurkt in het water zitten alvorens terug te keren naar haar ouders, met haar vrije hand door het zilte schuim strijkend,

als door de natte manen van een immens geveld dier. Ze treuzelde. Ik herkende het op slag.

Ook ik stel vaak zaken uit door mij te beroepen op allerlei al dan niet nuttige, traag uitgevoerde handelingen: het bestek werkelijk vork per vork, lepel per lepel van de vaatwasser naar de lade brengen, of het losschroeven van alle onderdelen van mijn verrekijker, als ik daarna iets vervelends moet gaan doen zoals het opkuisen van een door de meeuwen opengepikte vuilniszak op het achterbalkon.

Maar als ik wil dat iets sneller gebeurt dan het in wezen plaatsvindt en ik dus moet wachten, begin ik razendsnel aan allerlei te frunniken. Aan mijn linkeroorlel waar een wrat op groeit, die ik tot hiertoe altijd vergoelijkend een uitgezette sproet heb genoemd. Aan mijn nekvel dat tegenwoordig zo los zit dat het wel een stukgesprongen ballon lijkt, die iemand voor de geestigheid tussen mijn schouders heeft geplakt.

Allicht is het altijd zo, zijn de beste treuzelaars per definitie de slechtste wachters.

Vergeeft u mij alstublieft mijn talmen hier in de gang. Ik weet het, ik zou u zo niet moeten ophouden, niet zo naar u moeten staren terwijl dit alles door mijn hoofd maalt. Ook ik wenste dat ik u hier met hetzelfde professionalisme kon ontvangen als de dame van het publieke strandtoilet hier vlak tegenover. Met dezelfde neutrale blik, die ik misschien maar eens moet oefenen, moet uitproberen op mijn eigen spiegelbeeld of op mijn echtgenoot voor ik de volgende eenzaat van het strand naar boven vraag.

U hebt het licht aangeknipt, gaat nu het kleine vertrek vol protserige tegels binnen en sluit de zware eiken deur achter u, terwijl ik verdwijn in de woonkamer, ook die deur dichtdoe uit discretie.

Neemt u gerust uw tijd. Het gestreepte strandlaken dat u ginds beneden heeft achtergelaten ligt nog altijd even onberispelijk recht. Waar uw teenslippers hebben gestaan terwijl u lag te zonnebaden, ligt nu een strandbal die alweer wordt weggeschopt door kinderen, die niet de minste intentie hebben om uw plek in te palmen. Alleen het water kan dat. Het water kan hier alles. De immer verschuivende branding die de groene zwemvlag van de redders heeft bereikt, helemaal heeft omspoeld.

Ik weet nog hoe Joachim ze elke dag aan haar stok uit het zand trok, hoe hij er eerst mee op de ijzeren trapstoel ging staan en dan traag, als in slow motion landde op het strand, waarna hij de vlag opnieuw in een droog stuk plantte. Ik kon mij zo wel inbeelden welke historische woorden hij erbij zei. Niemand van de andere redders leek zijn zoveelste nagespeelde maanlanding nog gemakkelijk te vinden. Hij deed het bijna elke dag in juli toen hij hier nog was aangesteld. Alleen mij bleef het amuseren en telkens tikte ik op de ruit als om hem dat mee te delen. Alsof hij mijn getik kon horen in het zomergedruis, zijn blik drie verdiepingen hoog zou oprichten en met de grootste vanzelfsprekendheid de mijne zou vinden.